

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ

ΤΟΥ G. W. KNOPP

μοναξιά του. Όταν επέστρεφε κατάκοπος από τη δουλειά του, εύρισκε τη μικρούλα 'Ινθ'ιχά να τον περιμένει, μ' ένα χαμόγελο στά χείλη. Ήρεμη και σβέλτη, αυτή τον φρόντιζε και τον περιποιόταν. Μά πριν από τρεις εβδομάδες την είχε διώξει άγρια, άπωνα, σκληρά! Η θύμησή της όμως έμεινε πάντα ζώρη στη μνήμη του. Με ντροπή θυμόταν τη θλιβερή σκηνή και το θλιμμένο βλέμμα των μεγάλων ματιών της, όταν την διέταξε να φύγει και να γυρίσει στους δικούς της. Είχε φερθή σαν κτήνος μαζί της, ξεχνώντας την θουθή άφοσίωσή της επί ξηρ'ι δλόκληρα χρόνια!

—Νά πάρ' ό διάβολος! σκεφτόταν ό Μπράνγκαν. Έπρεπε να την διώξω, μιά πού ό Μπρέντ κι' ό Φόρμπς πρόκειται να έρθουν γιά να επιθεωρήσουν τίς-φιρτέιες, προτού τίς παραδώσουν στό νέο διευθυντή...

Ό Μπρέντ κι' ό Φόρμπς ήσαν οί ιδιοκτήται των άπεράντων γαιών, τίς όποιες ό Μπράνγκαν διευθύνε τόσο καλά επί δώδεκα χρόνια, παρ' ήλες τίς αντίδράσεις των Ιθαγενών. Οί δυό εργοδότες, είχαν πλήρη έμπιστοσύνη στην αξία του διευθυντού των κ' είχαν περάσει ένένα χρόνο, χωρίς να πάνε στίς 'Ινδιες. Τώρα όμως πού ό Μπράνγκαν άφευγε, έπρεπε να τους παραδώσει τά κτήματα και ουσικά δέν τον σύμφεραν να μάθουν ό προϊστάμενοι του τό ειδόλλυιου με την 'Ινθ'ιχά. Έπιστρέφοντας στην 'Αγγλία, ό Μπράνγκαν ύπελόγιζε στην ύποστηρίξι των δυό πλουσίων ιδιοκτητών.

—Άς πάη στό καλό ή 'Αλέξια! μουμυούρισε ό 'Αγγλος. Έφυγε και ξεμπερδέμα μαζί της. Γιατί λοιπόν να μη μπορώ να την ξεγάσω;

Μιά ζεστή πνοή άνέμου σκόρπισε δλόγυρα τη θαρειά μυρωδιά της περιπλοκάδας. Κι' ό Μπράνγκαν έννοιωσε σαν χιάδι τό γλυκό συναίσθημα μιάς έλαφράς ζάλης...

'Αγανακτισμένος, θασατήμισε πάλι...

—Αί! πώς τη σουχάνονταν αυτή τη μυρωδιά! Μήνες τώρα, μισούσε αυτό τό έξωτικό φυτό κ' ήθελε να τό ξεριζώση. Μά δέν τολμούσε!... Κάποια μωστηριώδης δύναμις τον έμπόδιζε. Όχι, θέβαια, πώς πίστευε στίς γελοίες προλήψεις των άφελών Ιθαγενών, αλλά...

Η 'Αλέξια είχε φυτέψει τό κλήμα! Αυτή τό περιποιόταν μ' άγάπη και με σεβασμό! Στερόνευε τούς λεπτούς κλώνους του, τό πότιζε και τό κλάδευε και δέν άφινε κανέναν άλλον να τό άγγίξη. Τό φυτό αυτό ήταν ή «Σρία», τό Ιερό κλήμα της φυλής της, πού τό άρωμα των λαιλουδιών του ευχαριστούσε τούς θεούς της. 'Αλλόμοιο σ' έκείνον πού θά τολμούσε να τό περάσει! Η κατάρα των θεών ά άεφετε θασειά άπάνω στον άεσβε κι' ένας άγριος κι' αφιάνθιος θάνατος θάταν ή τιμωρία του! 'Ολ' αυτά ή γεαρή 'Ινθ'ιχά τό είχε πη κάποτε, δταν άπάνω σ' έναν παροξυσμό πυρετού, ό 'Αγγλος, σκοτισμένος από τη θασειά μυρωδιά, θέλπνε να ξεριζώση τό κλήμα. Από κελνή την ήμέρα, ή επιθυμία να καταστρώση τό κλήμα τοι είχε καθανήσει σωστή μονοτονία. Έπανειλημμένως θέλπανε να διατάξη τον ύποσότη του να καθαρίση τη θερατά από τό ένογλητικό φυτό, μα την τελευταία στιγμή πάντοτε δισταζε και τό άνέβαλλε γι' άλλη φορά.

Ξαφνικά, κάποιος μικρός κλώνος από τη περιπλοκάδα, καθώς ταραζόταν από τη θασιλή αύρα ήρθε και γύππυσε τον Μπράνγκαν στο πρόσωπο. Τό άνημιμένο σινάσο του, έπεσε άπάνω στο γέρι του και τον έκαψε έλαφρά. Μηνιασίμενος, ό 'Αγγλος, άσπάζε τό τουφερό κλάμαρ και τό τράβηξε άπότομα. Κατόπιν τράβηξε άλλο κι' άλλο... Κι' όσο τραβούσε κι' έσπάζε τούς τρυφερούς κλώνους, τόσο ό θυμός του μεγάλωνε... Σάν

Καθώς άνέβαινε τά σκαλοπάτια του χαμηλού Ινδικού σπιτιού του, ό Μπράνγκαν ζάρωσε τά μούτρα του μ' άηδία και μιά θασατήμα άνέθηκε στά χείλη του.

Η θαρειά και μευστική μυρωδιά των λαιλουδιών της περιπλοκάδας τον είχε χτυπήσει στη μύτη. Κι' αυτό τό παράξενο και γλυκό άρωμα τον νευρίαζε. Του έδινε τό δυσάρεστο συναίσθημα, ότι κάτι επικίνδυνο και ύπουλο κρυβόταν κάτω από τό πυκνό φύλλωμα της περιπλοκάδας, ή όποια σκέπαζε τά κάγκελλα της θαρειάς κι' άναρριγόταν ως στον τοίχο του σπιτιού.

Όταν μπήκε στό σπίτι του, ό Μπράνγκαν έπεσε θαρός σέ μιά ψάβνη, πλεκτή πολυθρόνα, Σκούπισε τό μουσκεμένο από ιδρώτα πρόσωπό του και νευριασμένος φώναζε τον ύπρηρέ του. Σιωπηλά κι' άθόρυθα, ένας νεαρός Κινέζος παρουσιάστηκε κι' άπαθής στάθηκε, περιμένοντας τίς διαταγές του κυρίου του.

—'Αβλιε, κιτρινόμυτρε! φώναζε ό 'Αγγλος. Πόσες φορές θά σου έπαναλάβω πώς θέλω να θριάσκω έτοιμο ένα πιστό δταν έρχομαι άπ' έξω;

—'Ετοιμο είνε, άφεντικό!

Ό Κινέζος άρπαξε από μιά γωνιά ένα δίσκο με μιά μπουτίλια ούισκα και ένα ποτήρι και τό έφερε δίπλα στον κύριο του. Ό Μπράνγκαν γέμισε τό ποτήρι και τό ήπιε μονορούφι.

—Τό μπάνιο μου γρήγορα! διέταξε κατόπιν.

'Αποκαμωμένος από τη μακρινή πορεία του μέσα στην πυκνή ζούγκλα, ό 'Αγγλος έβγαλε τίς ψιλές ύπότιες του κι' ένα-ένα πέταξε κάτω τά μουσκεμένα από τον ιδρώτα ρούχα του. Ένα δυσάρεστο ρίγος πενούσε κάθε τόσο τό κορμι του κι' έννοιωσε έλα τα μέλη του σώματός του μουδιασμένα και καταπονημένα. Βαρυστημένος, πήρε μιά δόσι κινίνης κι' ήπιε άκόμα λίγο ούισκα.

—Καταραμένοι τόπος! μουμοιάισε άνωια. Μου φαίνεται πώς ό πυρετός ξανάργεται! Αβριο θάμαι πάλι σωστό κουρέλι!...

—'Επειτ' από μισή ώρα, ό Μπράνγκαν, άπου πήρε τό μπάνιο του. Ξαπλώθηκε σέ μιά πολυθρόνα έξω στη θαρειά, με τό άπαράτητο ούισκο δίπλα του. Ένοιωσε θαρό τό κεφάλι του κι' έκλεισε τά μάτια του γιά να τά ξεκουράση από τό έκτυφλατικό φός του ήλιου.

—Εότυχος, μουμυούρισε, μονάχα ένα μήνα θά μείνω άκόμα σ' αυτή τη φοιγήτ'ι ζούγκλα και κατόπιν θάμαι έλεύθερος!... 'Αντίο φυτέες και Ιθαγενείς και φειδια και πυρετοί. Θά φύγω άπ' αυτή την άπαίσια μοναξιά!...

Ναί, μετά ένα μήνα ό Μπράνγκαν θάταν έλεύθερος σ' άνοιξη μιά νέα ζωή, μακάρι άπ' αυτές τίς έσημιές! Θά επέστρεφε στη πατρίδα του, να ένασπάση τη θέσι του στην κοινότητα άνέμεσα στους όμοίους του και θά ξεγυνούσε τά δώδεκα αυτά χρόνια της μαρτυρικής ζωής του... Είχε κερδίσει πειά άόκετά χρήματα.

Όσο είχε την 'Αλέξια μαζί του, δέν έννοιωθε τόσο πολύ την

μανιακός τώρα, τραβούσε, ξέσχιζε ξεριζώνω με λύσσα άγκαλιές, δλόκληρες από τήν περιπλοκάδα και τις ποδοπα... Κι' ό παχύς, γλωώδης χυμός τών φύλλων και τών λουλουδιών, κολλούσε στά χέρια του, πιτσιλιζε τό πρόσωπό του και λέρωνε τήν άσπρη, λιπή φορεσιά του.

—Κατάρα! ούρλιαζε. "Α! Έφθασε πειά ή ώρα να σέ ξεκάνω!... "Ίσως τότε ξεγάσω τήν 'Αλέια!

Σάν παιδί που δέν ξέρει τί κάνει άπάνω στό θυμό του, ό Μπράνγκαν μέσα στη μανία του μιλούσε, φώναζε και καταριόταν τό φτωχό, άμυχο φυτό. Κι' όταν πειά θεσπαιώθηκε πώς τίποτε δέν είχε άπομείνει άπάνω στον τοίχο και στά κάγκελλα της θεράντας, άρχισε να μαζεύει από γάμω άγκαλιές δλόκληρες από τούς πατημένους κλώνους κι' δλοένα έρριχνε κάτω στον κήπο, πάνω από τά κάγκελλα της θεράντας, τό μοσοβολημένο φορέσιό του...

—"Ετσι! "Α! θά γλυτώσω από τη μυρωδιά σου, καταραμένο φυτό!... Νά! Νά! Νά!...

Ό Μπράνγκαν έτρεμε τώρα σύγκομος. Φοβερά ρίγη τόν ανάγκασαν να ξαναπιη στο σπίτι του. Είπε τό πρόσωπό του κάττω μέσα στον καθρέφτη. Χοντρές σταγόνες παγωμένου ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπό του. Γέμισε τό ποτήρι του με τό όπόλοιπο του μπουκαλιού του ούτσικου και τό ήπιε.

Κατόπιν γδύθηκε, έπλυσε τά χέρια του και τό πρόσωπό του, που κολλούσαν από τούς χυμούς της περιπλοκάδας και πλάγιασε στό κρεβάτι του. Στερέωσε καλά τη κουνοπιέρα δλόγυρά του και προσπάθησε να κοιμηθί...

Βαθειά σιγή είχε άπλωθί τώρα στις φυτείες και μέσα στη ζούγκλα. Ό άνεμος, που είχε σηκωθεί προητέσσα, είχε πέσει τώρα και τό δλόγεμο φεγγάρι έροινε τό άστρο φώς του άπάνω στο θελοδιδιο, σκοτεινό φάντο τ' ούρασου... Καμιά φορά μονάχα, κανένα νυχτοπούλι τράζε τη γαλήνη της νύχτας με τήν στριγγή φωνή του...

Ό Μπράνγκαν γούιζε και ξαναγούριζε άπάνω στο κρεβάτι του. "Ενας φρικτός θραγγιάς πιέζε τό στήθος του. Μουμοιούριζε ακατέληχτα λόγια. "Η εικόνα της 'Αλέια τόν κυνηγούσε και του έπανελάμβανε τά λόγια που, άουναισθητάς, τραύλιζαν τά χείλη του:

—"Όποιος πειράζει τό ιερό κλήμα, πεθαίνει! "Ετσι θέλουν οι θεοί μου, οι θεοί της φυλής μου!...

Τέλος ό Μπράνγκαν άποκοιμήθηκε. "Αλλά τώρα, τόν καταδικων άμορφα δντα, φριχτά κι' άπαισία! "Απειλητικές σκιές πλανιόντουσαν τριγύρω του και μέσα στον ύπνο του θογγούσε... πινιόταν... άγωνιούσε!... Σύππασε άπότομα μουσικί στον ιδρώτα με τό στόμα και τό λαμό στεγνό.

Ό Μπράνγκαν έτοιμαζόταν ν' άνάψει τη μικρή λαυπάδα που θροισκόταν δίπλα του, άπάνω σ' ένα τραπεζάκι, όταν κάτι παράξενοι ήχοι τόν έκαναν να σταθί άκίνητος...

"Αλλόκοτες φωνές άκουόντουσαν από τήν κατασκήνωσι τών Ιθαιενών και σέ λίγο ό "Αγγλος ξενώρισε τόν όπόκοφο κράτο Ευπόδητων ανθρώπων που έτρεχαν. Κάποια γυνάικα φώναζε τρομοκρατιμένη και πάνω άπ' όλες τις φωνές κυριακούσε ένα άπαισιο, έξακολουθητικό ξεφώνημα, που έμοιαζε με ούρλιαχτό θηρίου, παρά μ' ανθρώπινη φωνή!...

Ό Μπράνγκαν, μπροστά στη σκέψη του κινδύνου, συνήθε άμεσα. Πετάχτηκε από τό κρεβάτι του, φόρεσε γρήγορα τά παπούτσια του και ρώτησε έπιτακτικά τόν φοβισμένο "Αχ-Σού, ό όποιος εινε υπή στο δωμάτιο:

—Τί σημαίνουν δλ' αυτό;

—Κάποιο Ιθαιενής τοελλάθηκε, άφεντικί! τραύλιζε με φρίκη ό Κινέζος. "Εγινε "Αυόκι!... Φυλάξου, άφεντικί, έρχεται προδεδ... Νάτος!... Φυλάξου!...

—"Ας έσθί! φώναζε ό "Αγγλος. "Εγώ θά τόν διορθώσω!... "Α! "Η γήσος του αύριο άς φροντίση να βρη άλλο σύζυγο... "Όπτε έγινε "Αυόκι, έ:

"Ενας Ιθαιενής άφήθηκε με έθους ξεάλλος. "Ηταν μισάνυμος και στό γέρι του κρατούσε ένα Κόις. Εινά από τά μινάνα εκείνα δικοπα μινάγια τών Μαλαισιών—όπλο φοβερό στά χέρια ενός τρελλού!

Ό Μπράνγκαν τόν άναννώισε άμείως! "Ηταν ό Μαλόκη. Ένας πλώριος άνδρας. Εινάς από τούς βατάγγους του κτήνους. Ό Μαλόκη αυτός άναπούσε τήν "Αλέια κι' ό "Ανγλος, ό όποιος τό ήθεσε, τόν μισούσε γι' αυτό και δέν είχε άφήσει περιστασι, που να μη τόν θοισί.

—"Α! τό κτήσι! φώναζε ό Μπράνγκαν. "Εξη χρόνια τώρα ζητώ τήν ευκαιρία να τόν ξεκάνω!...

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ό "Ανγλος ξεκοίμασε τό τουφέκι του κι' έσπευσε να συναντήση τόν τρελλό. "Αλλά μονομιάς θυμήθηκε πώς τό όπλο του ήταν άδειο.

Ό Μαλόκη δέν άπειγε πειά πασα καμιά δεκαριά μέτρα. Τότε ό Μπράνγκαν γούρισε τρένοντας στην κμασά του κι' άρπάξε τό περιστρόφο του. "Ό Ιθαιενής είχε άνεθί κιόλας τά σκαλοπάτια της θεράντας.

Ό "Αγγλος, ζαλιώμενος τώρα έντελωδ, μπροστά στον φοβερό κίνδυνο που τόν άπειλούσε, σκέφθηκε γρήγορα... "Αν πυροβολούσε, θά δεχόταν συγγρόνος κατάστημα τό φοβερό μινάγιο του τρελλού!... "Αποφασιστικά τότε πήδησε από τό παράθυρο της κάμαρας του, που έβλεπε στη θεράντα κι' από τη θεράντα πήδησε στον κήπο. Τήν ίδια στιγμή ό Ιθαιενής χυμύξε μέσα στο δωμάτιο... "Ετσι, ό Μπράνγκαν κέρδισε λίγο καιρό. Κι' όταν

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» άρχίζουν τήν διανομήν εις τούς άναγνώστας τών σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τό πρώτον βιβλίον, τό όποιον θά διανεμηθί δωρεάν στους άναγνώστας τών περιοδικών μας κατά τό πρώτον δεκάμημον του Φεβρουαρίου, εινε τό ύπέροχο αίσθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

"Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τό άριστούργημα αυτό, πρέπει ν' άποκόψετε από τό «Μπουκέτο» ή τήν «Οικογένεια» του Ιανουαρίου 4 έκ τών δημοσιευμένων εις τήν 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνος και 8 δραχμάς.

"Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τό έν έμπόνη της τιμής του βιβλίου, θ' άποκτήσετε ένα τόμον κοψών, έκ 300 περίπου σελίδων, θ' άποκτήσετε τό «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως άνωμάσθη τό έργον του 'Αλφόνς Κάρ, τό όποιον σάς χαρίζομεν.

Ό έν ταις έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζον τά 4 δελτία και τάς 8 δραχμάς εις τά ύποπρακτοεία τών έφημεριδών και θά λαμβάνουν τό βιβλίον ταν.

Κατά τόν μήνα Φεβρουαρίου θά χαρίσομε στους άναγνώστας μας, κατά τόν ίδιον τρόπον, τό ύπέροχο αίσθηματικό ρωμάντζο

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοθ

Διά πρώτην φοράν έκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Θά έπακολουθήσουν :

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

κλπ. κλπ. κλπ.

"Η ευκαιρία θηλαδή εινε ΜΟΝΑΔΙΚΗ. "Αποκτάτε ΔΩΡΕΑΝ τά άριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας, άγοράζοντες απλάς τό «Μπουκέτο» και τήν «Οικογένεια».

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ό Μαλόκη ξαναθγήκε μανιασμένος από τό δωμάτιο και κατέβηκε στον κήπο, ό "Αγγλος γούρισε και τόν σημάδεψε με τό περιστρόφο του. "Αλλά τη στιγμή εκείνη ένοιωσε κάτι να τυλιγεται γύρω στο πόδι του! Θέλησε ν' άπαλλαγθί, μά τό πόδι του μπερδέτηκε χειρότερα και ιμή έντονας που να στρηγίθί, ό Μπράνγκαν σωριάστηκε θαραία χάμω! Είχε πέσει άπάνω σ' ένα στρώμα από κάτι μαλακό και γλυώδες που τόν έμπόδιζε να σηκωθί! "Η γλυκειά μυρωδιά που άνεδίαν τά λουλούδια της περιπλοκάδας τόν έκανε να καταλάβη πώς είχε πέσει άπάνω στο σωρό τών ξεριζωμένων κλώνων της!...

Κι' ένω με φρίκη ό Μπράνγκαν, χωρίς ν' άφήση τό περιστρόφο του, μάταια προσπαθούσε να σηκωθί, είδε εξαφινά τόν σκοτεινό όγκο του μαύρου γίγαντος να γέρνη άπάνω του και να σηκώνη ψηλά τό φοβερό μαχαίρι του!...

Πεσμένος άνάσκελα, ό "Αγγλος άπλωσε τό όπλιωμένο χέρι του. Τό στόμιο του περιστρόφου θροισκόταν κοντά στο φριχτά παραμορφωμένο από τήν τρέλλα πρόσωπο του 'Ινδού. Δυό φορές πίεσε τη σκανδάλη, μά τό όπλο δέν έκπυροσκόρησε! Και τότε, μέσα στο δευτερόλεπτο που πέρασε προτού ευθισθί τό μαχαίρι στο στήθος του, ό Μπράνγκαν, με μάτια γουρωμένα από τη φρίκη, πρόφθασε κι' είδε στο φώς της σελήνης, ότι ένα τρυφερό βλαστάρι της περιπλοκάδας είχε παρεμβληθί μέσα στην σκανδάλη του όπλου και τό έμπόδιζε να έκπυροσκόρηση... Όι θεοί είχαν έκδικηθί!